

Οι Πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την οπτικοακουστική βιομηχανία

Ο ρόλος του Ελληνικού Ινστιτούτου Οπτικοακουστικών Μέσων

Οι δομές ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας στην Ευρώπη διανύουν αυτή την περίοδο φάση καιρίων ανακατατάξεων.

Το Ελληνικό Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων, έχει αναλάβει στην πράξη από τον Νοέμβριο του έτους 1994 και σύμφωνα με το καταστατικό του (Π.Δ. 172/94) «τον συντονισμό, την υποστήριξη και την αξιοποίηση των ευρωπαϊκών διαδικασιών και προγραμμάτων ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας».

Στόχος του Ινστιτούτου, σύμφωνα με τους θεσμοθετημένους σκοπούς του, είναι η στήριξη των δημόσιων δομών οπτικοακουστικής επικοινωνίας και η συμβολή του στην χάραξη μίας ενιαίας ελληνικής πολιτικής στον τομέα, σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Από την συστασή του το Ι.Ο.Μ. επικεντρώθηκε στον προαναφερθέντα στόχο με συγκεκριμένα μέχρι σήμερα αποτελέσματα. Στο πλαίσιο αυτών των εργασιών, με διμερείς συναντήσεις, συντονιστικές -μέχρι σήμερα δεκατρείς συσκέψεις, αναζήτησε και συνεχίζει να επιδιώκει την συνεργασία των δημιουργικών δυνάμεων του ελληνικού οπτικοακουστικού χώρου, των επαγγελματιών (πληροφόρηση πλέον των τριακοσίων επαγγελματιών και επίσης πλέον των διακοσίων εγγράφων ενημερώσεων προς ενδιαφερόμενους και αρμόδιους φορείς).

Η εκπροσώπηση αφορά στο πρόγραμμα MEDIA II, σε συναρμοδιότητα με το Υπουργείο Πολιτισμού, στο υπό ίδρυση Ταμείο Εγγυήσεων, σε Οργανισμούς όπως το «Ευρωπαϊκό Οπτικοακουστικό Παρατηρητήριο» και «Οπτικοακουστικό Εύρηκα», την προεδρία των οποίων θα αναλάβει η χώρα μας το έτος 1999, μέσω του Ι.Ο.Μ..

Ακόμη, το Ινστιτούτο στηρίζει την ελληνική αντιπροσωπεία στα Συμβούλια Υπουργών για τα Οπτικοακουστικά θέματα με δεδομένα και αναλύσεις για τα υπό συζήτηση και προς απόφαση θέματα.

Σε σχέση με το Πρόγραμμα MEDIA II σημειώνονται τα εξής:

Το πρόγραμμα MEDIA II (1996 - 2000) (Mesures pour Encourager le Renforcement De L' Industrie Audiovisuelle Européenne) με προϋπολογισμό 310 εκ. ECU, δραστηριοποιείται στα 15 Κράτη Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αποτελεί συνέχιση του MEDIA I (1990 - 1995), το οποίο διέθετε προϋπολογισμό 230 εκ. ECU

για 12 Κράτη Μέλη και μία αποκεντρωμένη δομή 19 εξειδικευμένων δράσεων. Χαρακτηριστικό του MEDIA II είναι η επικέντρωσή του στους τρεις κύριους άξονες της οπτικοακουστικής διαδικασίας: Κατάρτιση, Ανάπτυξη και Διανομή. Η θεσμοθέτησή του άρχισε με την υποβολή της πρότασης της Επιτροπής (COM (94) 523 τελικό 8/2/1995) και ολοκληρώθηκε με το Συμβούλιο Υπουργών για τα Οπτικοακουστικά στο Λουξεμβούργο στις 21/6/1995 και στις Βρυξέλλες στις 20/11/1995. Συγκεκριμένα, το Πρόγραμμα στη πενταετή του βάση προορίζει για τον τομέα της Κατάρτισης, το ποσό των 45 εκ. ECU, ενώ για την Ανάπτυξη και την Διανομή με έμφαση στη Διανομή, το ποσό των 265 εκ. ECU. Αναλυτικά για το έτος 1997, η Κατάρτιση ενισχύθηκε με 7,5 εκατ. ECU, η Ανάπτυξη με 13,5 εκ. ECU και η Διανομή με 31 εκ. ECU. Το αυτόματο σύστημα Διανομής που έχει θεσμοθετηθεί σε μία πειραματική διετή βάση, προορίζεται να απορροφήσει μέχρι 8 εκ. ECU αντί των 5 εκ. ECU τα οποία αρχικά είχαν υπολογισθεί για το 1997. Στο τρέχον έτος, το Πρόγραμμα MEDIA II βαδίζει στο δεύτερο έτος λειτουργίας του.

Η ελληνική εκπροσώπηση κατά την θεσμική φάση με τις ενέργειές της στο Συμβούλιο (Ομάδες Ad hoc «Οπτικοακουστικά» από τις 2/3/1995, Πρακτικά Μόνιμης Ελληνικής Αντιπροσωπείας), ανέλαβε πρωτοβουλιακό ρόλο για την δημιουργία μίας συνεργασίας των λεγομένων «Μικρών Χωρών» με συγκεκριμένα αποτελέσματα:

Την ύπαρξη ειδικής μνείας «υπέρ των Χωρών και των περιφερειών με χαμηλό παραγωγικό δυναμικό και / ή περιορισμένη γλωσσική και γεωγραφική εμβέλεια» και στις δύο αποφάσεις για το Πρόγραμμα MEDIA II (Κατάρτιση, Ανάπτυξη και Διανομή, στο άρθρο 2 «Σκοποί»).

Ζητήθηκε από ελληνικής πλευράς και θεσμοθετήθηκε η «ενεργός υποστήριξη της πολυγλωσσίας των οπτικοακουστικών και κινηματογραφικών έργων» (Ανάπτυξη και Διανομή, επίσης στο άρθρο 2).

Ζητήθηκε από ελληνικής πλευράς και θεσμοθετήθηκε η δυνατότητα συμμετοχής της Κύπρου στο MEDIA II (Κατάρτιση, άρθρο 5, Ανάπτυξη και Διανομή άρθρο 6). Σχετικά το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων πραγματοποίησε στη Λευκωσία ενημερωτική ημερίδα για το MEDIA II τον παρελθόντα Μάρτιο.

Στη φάση της λειτουργίας του Προγράμματος MEDIA II (1996 - 2000), η Χώρα μας με πρωτοβουλία του I.O.M. ανακινεί συστηματικώς στο πλαίσιο της Επιτροπής, όλα τα ζητήματα που αφορούν στις «Μικρές Χώρες». Χαρακτηριστικά είναι τα αποτελέσματα της συνάντησης του I.O.M. στις 18 Απριλίου 1997, όπου συμμετείχαν και οι 12 Αντιπροσωπείες των «Μικρών Χωρών» και Παρατηρητής από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Αυτή η προσπάθεια, οδήγησε τελικώς στην πρώτη συστηματοποίηση της υποστήριξης των συμφερόντων των επαγγελματιών των Χωρών αυτών. Ειδικώς στο θέμα της ίδρυσης ενός αυτόματου συστήματος υποστήριξης της διανομής οπτικοακουστικών, εφαρμόσθηκε η αρχή της «θετικής διάκρισης».

Στη βάση των στατιστικών που προκύπτουν από την επεξεργασία των επίσημων αποτελεσμάτων της Επιτροπής για το έτος 1996 και μέρους του έτους 1997, προκύπτει,

ότι οι λεγόμενες «Μικρές Χώρες», αν και διπλάσιες σε αριθμό από ό,τι οι λεγόμενες «Μεγάλες Χώρες», απορροφούν υποπολλαπλάσιο ποσοστό κατά 50% των υποστηριζόμενων Προγραμμάτων. Στη συνέχεια πολλαπλών παρεμβάσεων, προφορικών και γραπτών, εκ μέρους της Προέδρου - Διευθύντριας του Ι.Ο.Μ. κυρίας Ο.Δ. Κλειαμάκη η τάση αυτή τείνει να ελαττωθεί. Συγκεκριμένα, αξιολογώντας το πρόγραμμα MEDIA II από ελληνική σκοπιά, διαπιστώνεται, ότι κατά το δεύτερο έτος λειτουργίας του Προγράμματος, σημειώθηκε αύξηση τόσο του ενδιαφέροντος των Ελλήνων Επαγγελματιών στο να ενημερωθούν για το Πρόγραμμα και να υποβάλουν σχέδια, όσο και του ποσοστού ελληνικών σχεδίων που κρίθηκαν επιλέξιμα από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ενδεικτικώς στον τομέα της Ανάπτυξης, από την πρόσκληση ενδιαφέροντος 3/96 κρίθηκαν επιλέξιμα 2 ελληνικά σχέδια, ενώ από την μεταγενέστερη αντίστοιχη πρόσκληση ενδιαφέροντος 3/97 κρίθηκαν επιλέξιμα 6 ελληνικά σχέδια.

Η λειτουργία του MEDIA II απαιτεί για την καλύτερη δυνατή υποστήριξη αναγκών των δημιουργικών δυνάμεων των Κρατών περιορισμένης οπτικοακουστικής παραγωγής και/ή γεωγραφικής και γλωσσικής εμβέλειας, όχι μόνο συντονισμένη εργασία αρμοδίων Φορέων - Ενδιαφερομένων Μερών, αλλά και συστηματοποιημένη έκφραση συγκεκριμένων αιτημάτων προς τους Κοινοτικούς Υπεύθυνους της 10ης Γενικής Διεύθυνσης της Επιτροπής της Ε.Ε. πράγμα το οποίο επιδιώκει με ιδιαίτερος συστηματικό τρόπο το Ι.Ο.Μ..

Κωνσταντίνος ΓΕ.
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητής Τμήμ. Αστ. Περ. Ανάπτ.
Παντείου Πανεπ. Κ.Π.Ε.
Δρ Ιωάννης ΒΛΑΣΗΣ
Δρ Βασιλική Δ. ΔΕΛΗΘΕΟΥ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Τόμ. Α'

Αθήναι, 1996

LE DROIT DE L' UNION
EUROPEENNE

Vol. A'

Préface

Par Professeur Const. GE.
ATHANASSOPOULOS
ATHENES, 1996

THE REUSE ISSUE

By Dr. Panagiotis KALAGIAKOS and Dr. W. P. DODD

The Problem

Although the term software crisis is an old one (McIlroy 1969), the problem that it describes is still real; today's development efforts, even using improved structured techniques, cannot effectively and efficiently cope with the size and complexity of the current projects. This results in high production cost, long development time and poor quality leading to expensive and difficult maintenance. One promising method for significantly reducing development cost and time and at the same time improving software quality is «software reuse».

Looking for Analogies and Identifying the Reusability Issues

One acceptable problem-solving research behaviour is to look for analogies within other engineering fields, which faced «crisis» in the past but now have developed an effective and efficient solution environment, and apply the same or similar solutions or ideas. Analogies from classical engineering suggest that by building up:

1. A repository of components,
2. A descriptive catalogue of these standard components, and
3. Construction techniques whose characteristics are well documented, the cost and time of new construction projects can be significantly reduced, while at the same time increasing their quality. The bridge builder knows under what conditions a «suspension bridge» is the right approach and has a collection of standard girders, cables, nuts, bolts etc., which he can use in the design. In the automobile industry the same basic interchangeable parts are used in every car. Only a few items like paint colour, wheel covers, etc. differ to customize the car to the buyer's specifications. The reuse of designs and parts allows automobiles to be mass produced and makes them a profitable, affordable and reliable product. A house architect retrieves from a design repository a home design and modifies it to include a living room with stoned walls and a larger fireplace. A lawyer has built a repository of agreements and when he needs a shipping agreement retrieves one from the repository and customizes it. Reuse appears in the software engineering field as an indisputably positive idea and that because it is a natural idea.

The previously expressed reuse-driven analogical examples lead to the conclusion that in order to reuse a specific component, a repository should exist containing this component; this statement implies that tools have to be first developed for the construction of the proper repositories. When the repository (e.g. a library) gets constructed, its existence has to be justified by populating it with components that can easily be reused in a new activity. In order to satisfy this goal, techniques need to be developed for inserting components into the library, for cataloguing components, as well as for retrieving a component from the library in order for it to be used.

When searching a library for a reusable component, the ideal situation is that a

component will be identified that exactly meets a specific need. But often, this is not the case; what most frequently happens is that a component is found in the repository close enough to our specifications, but which needs modification before it is reused, in order to satisfy exactly our new construction goals. So, the modification activity is frequent in reusability. But modification requires a considerable consumption of scarce resources (time, people, computer power, etc.) and, as a result, defines a significant cost associated with reuse; efforts have to be made in order to keep this adaptation cost to a minimum. The following paragraph aims at identifying and clarifying this issue.

In real life successful adaptation of a component, e.g. a home design, requires a clear understanding of the component in order to identify the correct points that need modification. This problem-solving behaviour and procedure should also be followed in software engineering; before a software engineer adapts a component (s)he must first acquire an effective and deep understanding of that component in order to be able to identify the correct points where the appropriate changes can be made with the least possible cost. This statement implies that the time and cost required for adaptation depend on how well we know the component we want to change before we attempt to change it, which leads to the conclusion that the understandability of a component is a key concept. By increasing the quality and the quantity of information about the external and internal environment of a specific component, the knowledge for that component and, as a result, its understandability level increases. This information should be stored in the repository, and associated with the specific code component, so that it can be retrieved at any time.

After the necessary adaptations, the selected components have to be interconnected for the creation of a new system. The components that exist in the repository should be easily interconnected and should have the ability, when interconnected, to form a realistic software model of the problem domain. Using the Object-Oriented Paradigm, a repository can be populated with objects, and systems can be constructed that more closely model the real world.

Reuse Idea is not New

Reuse, as a concept in the software engineering field, is not new. Wegner, 1984¹ notes that Wilkes, Wheeler, and Gill in 1950 recognized the importance of software libraries of reusable programs. McIlroy, 1969² proposed a reusable software components technology to parallel components technologies for products such as automobiles. But to apply an idea, tools are necessary in order to build supportive systems which will give life to this idea, achieving the maximum benefits from it.

Several attempts have been made to realize some of the benefits of reuse. These attempts resulted in software reuse in the form of mathematical subroutine libraries, libraries of operating systems, language processors, report generators, compiler generators, fourth-generation languages, and many application-specific packages. However, to cope with the size and complexity of current and future software development efforts, increased reusability needs to be achieved. This leads to the conclusion that systems should be developed, which include tools for the proper management of the questions and issues that were identified during the previous discussion, leading to pragmatic reuse support engineering environments.

---

1. Wegner, P.: «Capital-Intensive Software Technology», *IEEE Software*, 1(3), July 1984.

2. McIlroy, M.D.: «Mass-Produced Software Components», *Software Engineering Concepts and Techniques: 1968 NATO Conference Software Engineering*, J.M. Buxton, P. Naur, and B. Randell, eds., Petrocelli/Charter, New York, 1969, pp. 88-98.

Κριτικά σημειώματα

Konstantinos I. DARAMARAS: Copyright and Challenges to Copyright: The Case of Piracy and Private Copying. **Κωνσταντίνος Ι. ΔΑΡΑΜΑΡΑΣ:** Copyright και Προκλήσεις προς το Copyright: Η Περίπτωση της Πειρατείας και της Ιδιωτικής Αντιγραφής. Διδακτορική διατριβή, Κέντρο Ερευνών Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας, Πανεπιστήμιο LEICESTER, 1996.

Το copyright είναι ένα σύστημα το οποίο αντιπροσωπεύει μία συνεχή αλλά και ταυτοχρόνως λεπτή ισορροπία μεταξύ τριών, συγκρουόμενων συνήθως, συμφερόντων: α. Του δημιουργού και των πολυσχιδών δικαιωμάτων, που έχει επί του έργου του, β. Του επιχειρηματία/παραγωγού, ο οποίος εκμεταλλεύεται ένα τέτοιο έργο και τα ιδικά του δικαιώματα που πηγάζουν από την εκμετάλλευση αυτού του έργου, και γ. Του ευρέως κοινού, που δικαιούται να έχει πρόσβαση σε μία πνευματική δημιουργία για να ενημερωθεί, να ψυχαγωγηθεί και να επιμορφωθεί.

Το σύστημα του copyright, ακόμη και η ίδια του η ύπαρξη, αντιμετωπίζει σοβαρές προκλήσεις, ιδιαιτέρως δε από τα μέσα του εικοστού αιώνα έως σήμερα. Αυτές οι προκλήσεις πηγάζουν από: α. Την στάση των «υπό ανάπτυξη Κρατών», β. Την εμφάνιση των νέων τεχνολογιών, και γ. Την συνεχώς μεταβαλλόμενη φύση των φαινομένων της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής.

Ο σ. της κρινομένης διατριβής, γραμμένης σε σωστή αγγλική γλώσσα, έχει προφανώς δύο συγκεκριμένους στόχους. Πρώτον, εξετάζει το μέγεθος της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής και τις πολλαπλές επιπτώσεις, τις οποίες συνεπάγονται αυτά τα δύο φαινόμενα για την βιομηχανία του copyright και τους κατόχους των πνευματικών δικαιωμάτων, (δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στον οπτικοακουστικό τομέα), και δεύτερον, με βάση την υπόθεση, ότι το σύστημα του copyright είναι ένα σωστό σύστημα, (το οποίο πρέπει να διατηρηθεί), προτείνει μία σειρά μέτρων και τρόπων, που έχουν ως απώτερο σκοπό την δημιουργία ενός ενιαίου, παγκοσμίου πλαισίου προστασίας τέτοιου, το οποίο θα επιτρέψει στο copyright να ανταπεξέλθει επιτυχώς στις διάφορες προκλήσεις.

Η διατριβή χωρίζεται σε τρεις κύριες θεματικές ενότητες: Η **πρώτη ενότητα** (Κεφάλαια 1-5) περιλαμβάνει, πέραν της γενικής εισαγωγής, μία ιστορική αναδρομή της πορείας του copyright, καθώς και μία ανάλυση των προκλήσεων που το υπονομεύουν. Η **δεύτερη ενότητα** (Κεφάλαια 6 και 7) περιλαμβάνει το τμήμα της εμπειρικής έρευνας. Μία σειρά παγκόσμιων χαρτών, συγκριτικών πινάκων, γραφικών παραστάσεων και άλλων στατιστικών στοιχείων δίδουν μία ολοκληρωμένη εικόνα της πορείας, της έκτασης και των συνεπειών της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής σε

παγκόσμιο, αλλά και σε εθνικό επίπεδο. Η **τρίτη ενότητα** (Κεφάλαια 8 και 9 και Επίλογος) περιέχει μία κριτική θεώρηση των τρόπων και μέσων αντιμετώπισης της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής, αξιολογεί τις προσπάθειες δημιουργίας ενός παγκοσμίου ενιαίου πλαισίου προστασίας του copyright, και διατυπώνει μία σειρά ιδεών και προτάσεων που θα επιτρέψουν στο σύστημα του copyright να επιβιώσει στο περιβάλλον των νέων επικοινωνιακών τεχνολογιών.

Αναλυτικώς:

Το **Κεφάλαιο 1** περιλαμβάνει μία εισαγωγή στο σύστημα του copyright. Έτσι, πρώτον υπογραμμίζονται εδώ οι διάφορες πτυχές του και οι αρχές στις οποίες βασίζεται «το οικοδόμημα» του copyright. Δεύτερον, αναφέρονται επιγραμματικώς οι διαφορές, οι οποίες χαρακτηρίζουν την προσέγγιση του copyright από τις δύο παγκόσμιες Σχολές Δικαίου, δηλαδή την Αγγλοσαξωνική Σχολή Κοινού Δικαίου και την Κεντροευρωπαϊκή Σχολή Αστικού Δικαίου. Τρίτον, επιχειρείται μία πρώτη, συνοπτική περιγραφή των προκλήσεων, τις οποίες δέχεται το σύστημα του copyright. Τέλος, διατυπώνονται μερικές παρατηρήσεις, οι οποίες αφορούν την εμπειρική έρευνα που περιλαμβάνει η διατριβή (πληροφορίες, στατιστικά στοιχεία, πίνακες).

Το **Κεφάλαιο 2** αφιερώνεται σε μία ιστορική αναδρομή της πορείας του copyright μέχρι σήμερα. Αυτή η ανασκόπηση αρχίζει από την φροντίδα των αρχαίων πολιτισμών για την προστασία του δημιουργού και του έργου του. Ακολουθεί αναφορά στον Μεσαίωνα, όπου η εφεύρεση και η εν συνεχεία εξέλιξη της τυπογραφίας αύξησε την παραγωγή και την κυκλοφορία πνευματικών δημιουργιών και έφερε στο προσκήνιο και άλλους, εκτός του δημιουργού, δικαιούχους πνευματικών δικαιωμάτων (όπως π.χ. οι επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονταν εμπορικά ένα έργο), αλλά, επίσης, κατέστησε πλέον επιτακτική την ανάγκη θέσπισης ενός νομικού πλαισίου προστασίας. Τέλος, η ανασκόπηση αυτή ολοκληρώνεται με μία αναφορά στις πρώτες εθνικές νομοθεσίες (αρχές του 18ου αιώνα), που αποτέλεσαν τον προπομπό και την βάση για τις διεθνείς Συνθήκες στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, όπως αυτές της Βέρνης (1886) και της Παγκόσμιας Συνθήκης του Copyright (1952).

Το **Κεφάλαιο 3** αναφέρεται στην πρόκληση, που αντιπροσωπεύει για το διεθνές σύστημα του copyright η στάση των «αναπτυσσόμενων» Χωρών, οι οποίες πιστεύουν, ότι η (υπέρμετρη) προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εμποδίζει την απαραίτητη πρόσβαση των Λαών τους στις πνευματικές δημιουργίες. Εν προκειμένω, το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στο «Πρωτόκολλο», που αφορά στις αναπτυσσόμενες Χώρες. Αυτό το «Πρωτόκολλο» προήλθε από την αναθεώρηση των Συνθηκών της Βέρνης και της Παγκόσμιας Συνθήκης Copyright και αποσκοπεί στην γεφύρωση του χάσματος και στην δημιουργία ενός παγκόσμιου ενιαίου πλαισίου προστασίας του copyright.

Το **Κεφάλαιο 4**, αναλύει την στενή σχέση, σχεδόν σχέση συμβίωσης, του copyright και της τεχνολογίας. Πρώτον, τονίζεται εδώ η διττή επίδραση της τεχνολογίας επί του copyright. Από τη μία πλευρά, αυτή αποτελεί μία ευκαιρία, δεδομένου, ότι διευκολύνει την πρόσβαση του κοινωνικού συνόλου σε πνευματικές δημιουργίες και ανοίγει νέους δρόμους για περισσότερη ενημέρωση, ψυχαγωγία, πληροφόρηση και επικοινωνία εν γένει. Από την άλλη πλευρά, όμως, η τεχνολογία συνιστά αφ' εαυτής μία

πρόκληση, λαμβανομένου υπ' όψει, ότι προκαλεί προβλήματα στους κατόχους πνευματικών δικαιωμάτων ως προς τον έλεγχο και την προστασία της χρήσης και εκμετάλλευσης ενός έργου. Δεύτερον, επισημαίνονται συγκεκριμένα θέματα και προβλήματα, τα οποία ήδη η εξέλιξη της τεχνολογίας έφερε στο προσκήνιο, όπως: α. Η ανάγκη για επαναπροσδιορισμό βασικών εννοιών του copyright, όπως «έργο», «δημιουργός», και «κυριότητα». β. Η ανατροπή της ευαίσθητης ισορροπίας μεταξύ της επαρκούς προστασίας πνευματικών δημιουργιών και της πρόσβασης του κοινού σε τέτοιες δημιουργίες. γ. Η ραγδαία εξέλιξη του φαινομένου της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής. Τέλος, διατυπώνονται στο Κεφάλαιο 4 σκέψεις για την δυνατότητα της τεχνολογίας να επιδράσει θετικώς επί του copyright, όχι μόνο λόγω των προσφερομένων τεχνολογικών της διευκολύνσεων, αλλά και λόγω των νέων προβλημάτων τα οποία ανακύπτουν εκ των εφαρμογών της στην σφαίρα του δικαίου του copyright.

Το **Κεφάλαιο 5** περιλαμβάνει μία εισαγωγή στο πολύπλοκο φαινόμενο της πειρατείας του copyright. Πρώτον, δίνεται σ' αυτό μία ευρεία ερμηνεία του όρου «πειρατεία» και εξετάζονται η ύπαρξη του φαινομένου, οι διάφορες μορφές και είδη πειρατείας, καθώς και η σχέση μεταξύ copyright και πειρατείας. Δεύτερον, επιχειρείται η καταγραφή των πολλαπλών αιτιών και συνεπειών της πειρατείας. Τέλος, παρατίθενται οι διαφορετικές και συγκρουόμενες απόψεις μέσα από τις οποίες διάφοροι παράγοντες (που μπορεί να είναι Άτομα ή Κράτη) αντιμετωπίζουν το φαινόμενο της πειρατείας.

Το **Κεφάλαιο 6** μέσω μίας πληθώρας δεδομένων, εκτιμήσεων και τάσεων, παρέχει στον σ. την δυνατότητα να δώσει μία απτή εικόνα των συνεπειών της πειρατείας και ιδιαιτέρως του οικονομικού αντικτύπου της σε παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι, εξετάζεται εδώ η εμφάνιση της πειρατείας σε διάφορα μέσα μαζικής επικοινωνίας, στους τομείς του βιβλίου, του video, του κινηματογράφου και της μουσικής. Στη συνέχεια, το ενδιαφέρον του σ. εστιάζεται στην μουσική πειρατεία και επιχειρείται μία απεικόνιση της πορείας του φαινομένου κατά τα τελευταία δέκα πέντε χρόνια (1978-1993).

Το **Κεφάλαιο 7** είναι αφιερωμένο στην εξέταση του φαινομένου της ιδιωτικής αντιγραφής. Πρωτίστως εξετάζεται εάν η συγκεκριμένη δραστηριότητα είναι παράνομη, οπότε συνιστά μία μορφή πειρατείας, ή είναι μία «ελεύθερη χρήση» προστατευόμενου υλικού, που εξαιρείται, υπό προϋποθέσεις, του αξιόποινου χαρακτήρος. Επίσης, διερευνώνται οι λόγοι, οι οποίοι οδήγησαν στη γέννηση του φαινομένου, καθώς και οι πιθανές ζημίες, που μπορεί να υποστούν δικαιούχοι πνευματικών δικαιωμάτων και η βιομηχανία του copyright. Η έρευνα για την εκτίμηση των τυχόν αρνητικών συνεπειών εστιάζεται στον οπτικοακουστικό τομέα (μουσική και video).

Το **Κεφάλαιο 8** καταγράφει τους τρόπους αντιμετώπισης των φαινομένων της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής. Εκτίθενται εδώ και περιγράφονται αναλυτικώς οι διάφορες λύσεις, συστήματα, μηχανισμοί και γενικά μέτρα, που έχουν κατά καιρούς ληφθεί ή που πρόκειται να εφαρμοσθούν, μέτρα που εκτείνονται από νομικά και δημοσιονομικά μέχρι τεχνολογικά και εμπορικά πλαίσια. Επίσης, εξετάζεται λεπτομερώς η πρακτική εφαρμογή, η αποτελεσματικότητα, και η βιωσιμότητα των μέτρων αυτών. Τέλος, διατυπώνονται σχετικές υποδείξεις έτσι, ώστε να προστατεύεται και να ελέγχεται αποτελεσματικώς η χρήση προστατευόμενου από το copyright υλι-

κού, αλλά και ταυτοχρόνως να εξασφαλίζεται η οικονομική ανταμοιβή του δικαιούχου (χωρίς να εμποδίζεται υπερμέτρως η πρόσβαση του κοινού σε πνευματικές δημιουργίες).

Το **Κεφάλαιο 9** παρουσιάζει έναν απολογισμό των πρόσφατων βημάτων, που έγιναν από διεθνείς Οργανισμούς (την Ευρωπαϊκή Ένωση - Ε.Ε. - και τη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου -GATT-) προς την κατεύθυνση δημιουργίας ενός ενιαίου παγκοσμίου πλαισίου προστασίας του copyright. Ακόμη, αναλύεται η πρόσφατη συμφωνία TRIPs (Trade Related Aspects of Intellectual Property) και επιχειρείται μία σύγκριση μεταξύ του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου (WTO), που θα διαδεχθεί την GATT, και του Παγκοσμίου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (WIPO), ως προς το ποίος από τους δύο αυτούς Οργανισμούς μπορεί να είναι πιο αποτελεσματικός στην παγκόσμια προστασία του copyright. Αυτή η σύγκριση, καθώς και η αντιπαράθεση μεταξύ των διατάξεων των Κοινοτικών Οδηγιών και αυτών της Συμφωνίας TRIPs, υπογραμμίζει με τον καλλίτερο τρόπο το πρόβλημα, που εγκυμονεί για το σύστημα του copyright η διαφορετική προσέγγισή του από διαφορετικές σχολές δικαίου (Κεντροευρωπαϊκή Σχολή της Ε.Ε. εναντίον Αγγλοσαξωνικής της Συμφωνίας GATT/TRIPs).

Τέλος, ο **Επίλογος** της εν λόγω διατριβής θέτει το ερώτημα εάν η πειρατεία, και γενικώς η παράνομη αντιγραφή, μπορεί να ελεγχθεί σε όλα τα επίπεδα στα οποία συναντάται (ιδιωτικό, βιομηχανικό, επαγγελματικό, ερασιτεχνικό). Προς τον σκοπό αυτό, διατυπώνεται μία σειρά ιδεών, προτάσεων και κατευθύνσεων. Οι προτάσεις του σ. περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, και σκέψεις για μία καλώς ενορχηστρωμένη εκστρατεία κατά της πειρατείας από Κυβερνήσεις, διακυβερνητικά Όργανα και ενδιαφερόμενα Μέρη, αναθεώρηση, βελτίωση και τροποποίηση εθνικών νομοθεσιών και διεθνών Συνθηκών, ώστε να γίνει πλέον αποτελεσματική η αντιμετώπιση και δίωξη της πειρατείας, «σύζευξη» των διαφορών μεταξύ διαφορετικών Σχολών Δικαίου έτσι, ώστε να δημιουργηθεί ένα ενιαίο πλαίσιο αντιμετώπισης και προστασίας του copyright σε παγκόσμιο επίπεδο, επαναπροσδιορισμό των βασικών εννοιών του συστήματος του copyright, εν όψει των νέων τεχνολογιών, και διείσδυσή του στα νέα επικοινωνιακά δεδομένα (διαδίκτυο Internet, πολυμέσα) κ.ά..

Η όλη εργασία διακρίνεται για την πρωτότυπη «σύλληψη» του θέματος, τον πλούτο των στατιστικών και άλλων στοιχείων, το μεγάλο εύρος της θεματολογίας, την συνθετική κριτική θεώρηση των επί μέρους πτυχών του ζητήματος του copyright, περιλαμβανομένων και εκείνων της πειρατείας και της ιδιωτικής αντιγραφής, την αναλυτική παρουσίαση εννοιών και νομικών κειμένων διεθνών Οργανισμών και Κρατών.

Εν κατακλείδι, η εν λόγω διδακτορική διατριβή, πέραν της σημαντικής επιστημονικής συμβολής της στην εν γένει έρευνα συγχρόνων θεμάτων πολλαπλού ενδιαφέροντος, όπως το copyright, η πειρατεία και η ιδιωτική αντιγραφή, συνιστά αφ' εαυτής ένα πολύτιμο εργαλείο για όλους εκείνους, οι οποίοι αντιμετωπίζουν συναφή θέματα εντός εθνικού, διεθνούς, και παγκοσμίου περιβάλλοντος.